Ady Endre

A föltámadás szomorusága

Piros, nagy köd-tályogok közül
Sunyított rám a csalfa Nap,
Midőn így szólék:
Kelj föl és légy szabad.
Tán Budapesten, talán máshol.
Alig emlékszek valamire
A néhai világból,
De szomoruan föltámadtam.

Sirom sziklái szétgurultak,
Füstölt a Golgotha s kiléptem
Fültámadottan, tétován
Mély Sárkány-sirjából a Multnak
S mint akinek kevés a vére,
Elindultam új apostolok
Keresésére.

Vihar s üvöltő Tátra-erdők
Voltak az én Tamásaim,
Kik sebeimnek nyilásain
Újjaikat mártván benyultak,
Ködök szálltanak
S ködökön át,
Megromoltan és feledőn
Hagytam el a Multat.

És megint szólék: én nem tudom,
Ki vagyok, éltem-e, élek?
Valakinek neve vagyok
Vagy örököse egy halott
Szomorú nevének?
Lázamat az est, postámat
A posta,
Mintha régen-régen hozná,
Úgy hozza.

De jött a reggel, fázva rémlett
És én nem tudtam, micsoda
Emlékek
Tarlójáról jött ez a reggel?

És sebeimet tapogattam,
Fájtak, égtek förtelmesen,

De mikor kaptam, hogyha kaptam?
Hol jártam én,
Hát éltem már én?
Ki sirhat most tán énmiattam,
Ki vagyok és merre megyek?

Aztán bolyongtam: tót zsoltárok
Harsogtak a fenyvesekben.
Micsoda zsoltárt is tudtam én
Kedvesebben
Valamikor? Csak hallgatok,
Mert már mindent elfeledtem.

Hallom, hogy távolból érkeznek
Ide mások.
De hol a Távol, hol a Közel
S hol vannak köztük Állomások?
És mintha sohse jöttem volna
S csak itt vagyok:
Szemek, levelek, táviratok,
Nem tudom, miért keresnek.

És nem tudom, miért néznek rám
Kutató arcok?
Arcomon nincsen régi írás,
S a régi harcok
Nagy legendája elmosódott
Vén arcomon, vén fejemen.
Olyan vagyok,
Mint rosszul kezdett
És meg se kezdett szerelem.

Szőke leény, szent, ifju cédrus
Büszkélkedik fényes napon
Néha előttem,
S fogcsikorgatva, hallgatagon
Rohanok messze tőle én.
Emlékezek vagy csak fájok?
Ha élnék, ha szeretne,
Ha volnék. Gondolkozom:
Lyányom lehetne.

S amott egy-két virágos hajú
Asszonyra nézek álmélkodva,

Óh, mintha egyszer bolondja
Lettem volna fiatalnak.
Ilyennek, párnak.
Idegenek és kire várnak?
Beszélnek hozzám,
Cirógatnak kandi szemekkel
S úgy érzem, hogy hátam mögött
Áll egy idegen, másik ember,
Hozzá beszélnek.

Valami úgy fog, mint rabot,
Mint alvajárót a tetőn,
Kit én is nézek reszketőn,
Mint furcsa távolit.
S amit én mondok, oly hüvös.
Mint jégbarlangba ordítón
Besivitó vihar-szavak.
Valahol hóban elakadt,
Valami messze hómezőn
Az én régi valóm.

És csitt, amott tenger vonít
Régi fájást,
Irgalmatlant és távolit.
De ez a tenger fenyves erdő.

Igen: tengerek, városok,
Asszonyok, vágyak föllebegnek
S rajtuk Páris a korona.
Ragyogóbbak, szebbek,
Mint a legforróbb látomások.
Volt-e hozzájuk közöm egykor
Vagy ezt mind mások
Ölelték és csodálták?

Óh, jaj annak, aki feltámad
S nem érzi önnön-életét
Beszédje kongó báb-beszéd
S báb-szinpad bábja őmaga.
Kérdés, kisértés és titok
Én azt várom: valaki majd
Hivni fog
S édes, meleg szájjal
Sugja meg majd, hogy ki vagyok.

Itt tó van a Tátra ölén,
Csillogó, tiszta, vad,
Keresem benne a századokat
Az életemet,
A sirtáró dalokat.
Keresem magam közelségét,
A szállaló Időt
S a tükröt, a varázsosat
A megismertetőt.
És megáll az Élet
És tudom, hogy most már semmi sincs
Senkisem él
És semmisem igaz.
Keshedt, vén arc vigyorg a tóból
És nem tudom: ki az?
Föltámadtam, jaj, föltámadtam.

(Szentiványi Csorbató, augusztus.)